

4ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 20 ΜΑΪΟΣ 1972 ΔΡΧ. 10

ΤΙΜΗ ΕΝΕΚΕΝ

ΤΕΣΤ: VW181 / ΜΟ-
ΛΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΑΤΜΟ-
ΣΦΑΙΡΑΣ / ΚΑΥΣΙΣ
/ ΤΙΝΕΟ ΓΙΑ ΤΟ '72; /
ΤΑΤΟΙ / ΡΙΤΣΩΝΑ /

MOTO-X
2Τ ΤΕΣΤ:
DUCATI
750-KAWASAKI750

Στις 1947, δέν θυμάμαι, ήταν στο Ψυχικό πίσω απ' τὸ Φάρο, οὐκὸσοιδα γεμάτα παχὺ γρασιδί και στὴν ἄκρη ἓνα σπίτι μὲ μιὰ δεξαμενὴ πού ἦταν γεμάτη βασιράκια πράσινα!

Ἔξω απ' τὸ σπίτι ἦταν πεταμένο ἓνα παλιὸ αὐτοκίνητο.

Μ' ἓνα D στοὺς τροχοὺς, ἓνα ψυγεῖο πού εἶχε κάθετες γραμμὲς και δύο τεράστια φανάρια πού ἔγραφαν ἐπάνω «Κινγκ ὀδ δὴ ρόουντ».

Πήγαινα ἐκεῖ 8 ἢ 9 ἐτῶν και κάζευα τὸ μᾶλλον μου!

Τὴν πρώτη μου μηχανικὴ χαρὰ, τίς πρώτες μου βίδες!

Ἔρχονται οὐκὲν αὐτὲς ἀκόμη και στοὺς καλύτερους ἀπὸ μᾶς κι' εἶναι παλὺ δύσκολο νὰ μὴ νοιάσης ἓνα σφιγμο στὸ στομάχι!

Πήγαινα, πού λέτε, κι' ἄνοιγα τὴν πόρτα πού ἐπῆζε και καθόμουν στὸ ξεκορβαλωμένο απ' τίς βροχές, κάθισμα προσπαθώντας νὰ γυρίσω τὸ τεράστιο τιμόνι

μιὰ δεξιά και μιὰ ἀριστερά. Κι' ὅταν κάποιος βαράει νὰ «ὀδηγῶ» ἔβγαζα ἔξω και κινιγοῦσα... βασιράκια γύρω απ' τὴ δεξαμενὴ, γύρω απ' τὸ μεγάλο «μου» αὐτοκίνητο.

Εἰκοστέσσερα χρόνια ἀργότερα τ' αὐτοκίνητο ξαναγύρισε γιὰ νὰ μοῦ θυμίσῃ τὴν Πρῶτη Ἐποχὴ. Κάνοντας μιὰ ὀδυνηρὴ ἀρχὴ γιὰ ὅλες τίς Πρώτες Ἐποχές.

Γιὰ τὴν πρώτη βόλτα στὸ τεράστιο μὲ τὴν κοπέλλα πούσε μᾶτια μεγάλα και μαλλιά «ματάκι», γιὰ τὴν πρώτη βόλτα μὲ μιὰ παλιὰ Ἄρμπαρονγκ Σιντλέϊ πού ἔκανε τὰ φρένα της και κόλλησε σὲ μιὰ μάντρα...

Γιὰ τὴν πρώτη ἀγάπη — ὑπῆρχε κι' απ' αὐτὸ — τὴν πρώτη ἀπογοήτευση, τὴν πρώτη μέρα στὸ σχολεῖο, τὸ πρῶτο παιγνίδι, τὸ πρῶτο ἄρθρο!

Τι δέν ξεκίνησε τὸ μεγάλο μαῦρο οὐκουρακιμένο αὐτοκίνητο...

ἌΟλοι μᾶς ἔχουμε μιὰ Ἄνοιξη κι' ἓνα Καλοκαίρι τοῦ '47 ἢ '48.

Μόνο πού, εἰκοστέσσερα χρόνια ἀργότερα, εἴμαστε ἀκρωτηριοποιημένοι, λεπτοί, μοζάνθρωποι μᾶς ζωῆς πού μᾶς ἔχει τραβᾶει τὴν ἀφῆ ἀπὸ τίς ἄκρες τῶν δυστύλιων μας, τὰ κρίματα απ' τίς ρετίνες τῶν μοπιῶν μας, τὴ γούση απ' τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας μας...

Προσπάθησα νὰ ξανανοστήσω τὴν εἰκόνα στὴ καιπατρίσινα καιράρια.

Προσπαθῆστε κι' ἐσεῖς νὰ ξανανοστήσετε τίς εἰκόνας... Νὰ δῆτε ἂν θὰ ἔλθουν οἱ ρόδες μὲ τὸ μεγάλο D στὰ μέσα, τὸ ψυγεῖο μὲ τίς κάθετες γραμμὲς και τὰ τεράστια φανάρια... Νὰ δῆτε ἂν θὰ ξανάρθουν τὰ μεγάλα μάτια και τὰ μεταξένια μαλλιά ἢ ἡ δεξαμενὴ μὲ τὰ πράσινα βασιράκια!

Νὰ δῆτε ἂν θὰ ξανάρθῃ ὁ μονόλογος πού κάναμε πίσω απ' τὸ ξύλινο τιμόνι κι' οἱ ἴκοι πού κάναμε γιὰ νὰ ζωντανέψουμε τὰ μοτέρ πού ἔχουν πεθάνει...

Δέν ξέρω ἂν ἀνέμωσα στοὺς παλιότερους ἀπὸ οὗς ὑπῆρξε μιὰ Ἄνοιξη ἢ ἓνα Καλοκαίρι τοῦ '47 ἢ '48...

Δέν ξέρω ἂν πρέπει νὰ θυμᾶται κανεὶς τίς Πρώτες Φορές.

Δέν ἔχουν θέση τέτοια πράγματα στὴν Ἄνοιξη τοῦ '72...

ἌΌταν πᾶ δέν μπορείς νὰ βρῆς ἓνα σπίτι μὲ μιὰ δεξαμενὴ και μιὰ μεγάλη μαῦρη Νταϊμλερ, στὰ πράσινα καιράρια, πίσω απ' τὸν Φάρο στὸ Ψυχικό.